

# DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu Iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel  
i vödâvnik: FLISÄR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,  
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejpiačilo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

## Zebêranje pozvánja.

Mt. 4, 1 - 11.

Nišče si je tak težko pozvánje nê zebro, kak Jezuš: Králestvo bože, králestvo méra i lübézni širiti med nemérnimi, edendrugoga odürjavajôčimi národmi ete zemlé. Znao je, ka je tó težkoč i neza-hválnosti puno pozvánje, ár lüdjé so ved-no tákši bilí; naj mámo dobro piti i jesti, ka nam je drúgo briga. Záto si pa pre-mišlávle Jezuš tam v püstíni, kak naj zač-ne svoje delo, gde naj nájde sebi poma-gáče, vučenike, kí so nê tak nemárnoga, vúkoga srcá, kak oni, kí samo na svoje têlo, gút i žalôdec mislijo?

Ali Jezuš se z vûpaznostjov v ne-beskom Oči odlôči na tó veliko pozvánje. Zná, ka de s tem vküperhodilo srmaštvo — ka ftice májo svojo gnezdo, lisice svo-jo lüknjo, ali On nede mōo, kama bi si glavo dolinagno. Znao je, ka do njegve reči, njegvo delo vnôgi na ôpak tolmačili i tê nevoščéni farizeuše do ga preganjali. Znao je, ka je pred lüdstvom tisti prelûb-leni, kí hváli i hibe lüdstva, ali kí v oči povê lüdem pravico, tisti more skústiti, ka je ni eden prorok nê prelûbleni v domo-vini svojoj.

Jezuš je vse tó naprê vido, pa je itak nê odstôpo od pozvánja, šteroga Njemi je Bôg sam dodêlo. V spunjávani Bože vô-le je tákši cio vido pred sebov, za štero-

ga je vrêdno delati, trpeti i ešče žitek go-rialdûvati.

Kak si pa zebêramo mî, lüdjé po-zvánje?

Glej, sinek moj, ali hči moja, právi nájveč starišov, tó pozvánje bode dobro za tébe, v tom se lepô dá zaslúžiti, lahko bogáti postáneš, či boš srečo meo. Ali: Glej, sinek, tó je pozvánje, v šterom te velka čést čáka, velka oblást, či boš pri-ličen. Ali, právi drúgi stariš: Glej, sinek, tó pozvánje je rávno za tébe, méрно i lahko delo boš meo. I Bôg zná, ka se ne právijo tê drúgi.

Lêpo je, či se eden stariš briga za lepšo bodočnost, za bole lahko življenje svoje decê, ali hiba je v tom, ka nájveč-krát samo svetske bolvane postávi tá za vorcan pred svoje dête i se spozábi z ono-ga, kí je edino právi življenja vorcan za vsakoga človôka, to je z Jezuša.

Nê čedne reči so tüdi etakše: Glej, sinek, jaz te nemrem dati vönavčiti, siro-maški, delaven človek boš mogo ostáti i mantrati boš se mogo, kak jas. Žalosno, či eden stariš ne vê drúgo dati svojemi deteti na žitka pôt, kak klico nevoščénosti i odürjávania, mesto toga, ka bi etak ve-lo: Zgledni se, sinek, na Jezuš Kristuša, jasli so njemi bilè zibel, v srmaštvi je go-ri ráso, več je pretrpo, kak štojšté drúgi na zemli, gda je mrô, samo je eden neza-šiti plášč ostano za njim z tê zemelski dá-rov. Pa glej, itak je nê bilo i nede na

zemli nikoga, ki bi od Njega bole blájže-  
ni i odičeni būo!

Žitka blájženost ne visí od velkoga bogástva, od česti, od lehkoga pozvánja. Jestejo, ki vse májo, ka njim vūsta zaže-  
lejo, ka se njihovim očam povidí, pa so  
itak nē zadovolni i blájženi. Ednomi je  
zadosta edna mála kučica i ka má vsakde-  
něšnji krūh k blájženosti, tomi drūgomi pa  
lehko nakladēs žebke z srebrom i zlátom  
cēloga svēta, pa itak nezadovolnen ostāne.  
Záto je tō, ár nam zemelski kinči nemre-  
jo ogvūšati právo zadovolnoščo i blájžen-  
stvo. Tō samo oni zadobijo, kí pōleg Bo-  
že vōle, v bogábojznosti živējo. Tákši  
bogábojēči z Božov pomočjov zmágajo  
obri vseh težkōč i skūšávanja etoga svē-  
ta, kak je i Jezuš zmágo obri šatana tam  
v pūstini.

Tē bogábojēči znájo, ka je vsako  
pošteno pozvánje slūžba Boža, či tisto po-  
zvánje z vōrnostjov spunjávamo, vsako  
delo lēpo i od Gospodnoga Bogá blago-  
sloveno, posvetšeno, či kakšēštē formo  
cimpra dale králestvo Bože.

Tē bogábojēči ne glédajo nevoščeno  
na one, ki obri njih visiko stojijo, ár zná-  
jo, ka na štere sluge Gospodnove je vno-  
go zavūpano, tisti so za vno go odgovorni.  
Ki je na nájvėkšoj stubi, tisti lahko spádne

nájniže. Gda obláke grōzajōči vihér divjá,  
trōbi, jaj tē visikim topolam, či so nē za-  
dosta močne, ár se na dvōje vlomijo, do-  
keč se pri njigvi stēblaj nisko skrivajōčoj  
rōžici niti eden listék ne skrši.

Nišče je ne dōbo tak veliko pozvánje  
i oblást od Gospodnoga Bogá, kakpa Je-  
zuš i záto je nišče nē mogo telko i tak  
velikoga skūšávanja pretrpeti, kak On. Na  
Njegovo zapoved bi se i kaménje na krūh  
spremēnilo, brezi nevarnosti bi se lahko  
zpūsto doli z visike strehe cerkvene, obri  
cēloga svēta bi lahko kralūvo, kak zmo-  
žen, bogáti krao zemelski. Ali mesto toga  
si je slūžbo Gospodnoga Bogá zēbro i  
mesto zláte korōne zemelski kralōv meši-  
áša trnjavo korōno. I zmágo je obri ša-  
tana, greha, pekla i smrti!

Ali mi bi gotovo šatanov porob po-  
stanoli z tákšov velikov oblástjov, ár bi jo  
za svoje sebične cile ponūcali, nē na diko  
Božo i cimpranje králestva Njegovoga.

Za človōka je veliko skūšávanje, či  
oblást má v rokaj, či je bogátec, či je  
srmák i tūdi ostra pamet je skūšávanje. Ár  
té zmožen vno gokrát misli, ka se cēli svēt  
okōli njega vrti i ka obri njega nikoga  
nega — pa je tam, či drūgi že nē, Bōg,  
krao vsē kralōv! Té bogátec nájvėčkrát  
v sebičnosti i gizdosti greh spádne. Té

## Ednoga hūdoga siná historija.

(V-Sobotškoga evang. ženskoga društva verskom zve-  
čarki goriprečtela gospodičina Kovátš Annuška.)

Eden oča je meo ednoga Lajoš imenūva-  
noga siná. Zvōn toga je ešče ednoga drūgoga  
tūdi meo, ali jas bom zdā samo od toga starē-  
šega gūčala. Té sin je jáko hūdo dēte būo. Ne  
bōgaten, razvūzdani, pun hūdōbe. Pamet njemi  
je nestanoma po razbijanji, huncfotariji hodila;  
ali včiti se, kaj dobroga činiti, roditelom radost  
spraviti, na tō je nīgdár nē mislo. Gda je že v  
šolo hodo, njemi je oča po večerāj dosta pri-  
povedávao od biblinski dobri sinōv: od Jožefa,  
od Šámuela, nájvėč pa od Jezuš, ki je svojemi  
nebeskomi Oči notri do smrti pokoren bio. Ki  
je v-Getsemáni pūngradi etak molo: „Oča, nej  
moja, nego tvoja vola bojdi.“

Ali očē dobro včēnjē se je nej prijalo toga

hūdoga siná, rávno tak, da bi graj lūčao na  
stēno. Za osnovnov šōlov ga je oča v-gimnázium  
dao, ali tá je tūdi zaman hodo, odkud so ga  
za slaboga včēnjá i razvūzdanoga znášanja volo  
k koncovi vōlūčili.

Zdā ga je oča k-sōsedi dao za šujstersko-  
ga inaša. Oproso je mājstra, naj ga sigorno má  
vrēdi, i prisiljáva k-deli. Nej samo ednōk ga je  
mājster za nemárnosti volo spalērivao, ali vse  
tō njemi je nē dosta valálo. K-koncovi je i  
inaštvo tūdi ostaviti mogao.

Nevolen oča je celō totá bio za volo po-  
gūblēnoga, okornoga siná. Od žalosti je obete-  
žao. Nōč i dēn si je premišlávao, ka má z-toga  
siná bidti? Te dober oča od velke žalosti v-  
dūši, v tēli strēti, je od dnēva do dnēva slabēši  
postanjīvao, mōč ga je nihávala, vido je, ka se  
njemi konec približáva. Ednōk, gda je sam bio  
vu hiži, je toga hūdoga siná k-sebi dao pozvati,

srnák vnogokrát v blatno jamo nezadovolnosti i nevoščenosti spádne. Té ostre pámeti ljudje so pa najvékši hudobnjake, či njigvo ostro pamet šatan dobi v rōke i či ne služijo ž njōv Božo díko.

Šatan vsakoga skúšáve: Velike česti gospōda rávnotak, kak toga prōsnoga delavca. Toga najvékšega bogátca rávnotak, kak toga brnjavoga kōdiša. Vsaki lahko zmága, ali spádne, na zveličanje, ali na skvarjenje pride. Ali zmága, zveliča se vsáki, ki si Jezusa zeberé za pēdo i Njega nasleduje.

Gda pozvánje zebéramo sebi, ali svoj deci, zglednimo se na toga z trnjavov korōnov koronūvanoga, na križ prebitoga, telko srmaštva, mantránja pretrpēčega i itak bláženoga navōke zveličanoga i odičenoga Jezusa i te kakšesté pošteno pozvánje si zeberémo, kakšisté bode naš žitka šorš, ne postánemo nigdár gizdáv i zvišeni, nigdár nē nevoščení i malovōrni, nego tak bomo hodili v svojem pozvánji, kak Pavel apostol piše: „Liki žalostni, vsigdár se pa radūvajōči; liki siromácke, vnōge pa obogativši; liki nikaj nemajōči i z vsakšim ládajōči.“ (II. Kor. 6, 10.)

— Kak právi naslednicke Kristušovi.

*JUVENTUS.*

## Presbiterov familiški žitek.

Cérkev noga naprêhodēčega česti popolno spunenje se brezi žitka pēde niti misliti nedá. Pēda vlečē. Pēda je ta edna nájbole bŭdēča i vodēča škér pri osnávlanji toga dobroga. Evang. presbiter z-žitka pēdov má naprêhoditi že i vu familie žitki.

Gda Pavel apoštol na srdcé zavēže Efezānskimi staršom: „Pazite záto na sébe i na vso črēdo, vu šteroj vás je svēti Dŭh pŭšpeke postavō, naj pasēte cérkev Božo, štero je sebi spravo po lastivnoj krvi.“ (Ap. Dj. XX. 28.), teda gmajne naprêhodēčega na tō opomina, da vu prvoj vrsti sam sébē dne pod pazko i tak ober cēle gmāne verostŭvajōčega. Z tēm opominanjem ono pravico svedoči, ka je jedino li on spodoben verostŭvati ober črēde, kí vu prvoj vrsti sam ober sébē zná verostŭvati, ali pa, kak Thimoteusi pisanom (I. I. III. 4 5) glási: „Ki lastivno hižo lepō pela, kí podložno deco má zevsim poštenjom. Či pa što lastivno hižo ravnati nezna: kakda bi tákši na cérkev Božo skrb meo?“ Z toga se tak sveklo vidi: presbitera familiški žitek na pēdo má služiti, njega pobožnost, morálna, verska čistōča voditi vu vsákōm njegovom stopáji. Presbitera hiža má bidti mira, jákostnoga žitka lŭbéznipun dom.

Či v ednoga kath. človeka hižo stōpimo, precí že z-zvōněšnji dugovānjaj, z-na stēni vi-

etak njemi erkōči: „Sinko, jas kebzŭjem, ka sem na konci žitka, — eto ti edno málo škatŭlo dam prēk, štera je doli zapečācana, sráni si jo tá i li te jo vzemi naprē i odpri gori, gdare v-tákšo stávo prideš, gda že nikak nebodeš znao, ka naj činiš?

Te hŭdi sin je k-sebi vzēo škatŭlo i v-lado jo je srāno.

Vse dugo nē je te dober oča vōpremino. Vnōgi so ga objōkali i obžalŭvali, li samo te hŭdi sin je nē pŭsto ni edne skuze za njega, vedno si je tak mislo: dostakrát sem samo káranje, pogovárjanje poslŭhšao z-vŭst njegovi, zdá več nikoga nede, kí bi me grajao i pogovárjao.

Edno hižo sta ōrokŭvala po preminōčem oči dvá siná, z-té biže árende sta živelá, štero je Lajoš, te hŭdi sin, skoron sam tá potrošo, ár njemi je brat ešče máli bio i v-šōlo, sledi v gimnázium hodo.

Po spunenji gimnáziuma je te mlájši nadaljavati namēno včenjē. Vu váraš, v universko šōlo njemi je tbelo odpotŭvati, ár se je za doktora meo volo vōnavčiti. — Ka má zdá činiti? — Do etiga mao je árendo navékše sam potrošo, či pa zdá árendo brati dá, teda on nika nema, z koj bi živo?

Kak si je od toga premišlávao, ednōk njemi v pamet pride škatŭla, od štere njemi je oča pravo, ka jo naj li teda odprē gori, gda si že nači nikak nemore zmōčiti. I zdá je v toj stávi, da uprav nevē, ka náj čini?

Naprē de nesao škatŭlo, zagvŭšno najde v njē pēneze, štere njemi je oča tak šteo obarvati!

Hitro je tak naprē vzēo z ladé doj zapečāčeno škatŭlo, gori jo je odpro, i oh Bože, ka najde v njej?! — Mesto drági pēnez dvá máli-va leséka, ednoga dugšega i ednoga kratššega.

seči kěpov, čisla, z-razpitjá se ogvůšamo, vu kakše vere človeka hrambo smo prišli? — Kapa, či v-ednoga evang. človeka hrambo stěpimo, jeli náidemo tam na tō gleděč kakše sveděstvo? Jeli glási tam Biblia, ka se žitka toga nájdragšega kinča držimo? Jeli nam glási pōleg evangelioma čisto živilěnje, ka smo v-edne evangeličanske familie mesto prišli, gde familie oča dūhovno čest spunjáva, gde z-familiov navkūp Bogá moli za blagoslov, gde se vsákdeněšnje ōpravity vu Božem iměni začínjajo, tečějo i dokončajo, štere bogābojazen posveti; gde Márthe skrbnost z-Márie pobožnostjov vjedinajoče familijske materě dober dūh ravna i povodjáva; gde vu hižnoj Božoj slůžbi Světogadūhá blagoslova, kak vláhkoga vetra doteknenje občůti vsáko srdcé i zbůdi v-njem eto zahválno spoznanje: „Dnes se je priselilo v-eto hižo zveličanje.“

Evangelionski vadlůvánski dūh, hižna pobožnost, familijskoga žitka čistěča, decě blagoslova prerazměnje, roditelov pošťuvanje i višost posvetijo evang. presbitera dom za molitveno hižo i krstšansko prebiválisěe. Što je pozváni verostěvati vu gmajne morálnom žitki, on priměno má verostěvati vu svoje familie živilěni vu žitka vsákoj stávi, vu vsákóm pripetě sveděstvo činiti od vernosti „naně valón“ svojega pozvájna i podgovornosti. Evangeliom je formálivao to právo familie, krstšansko prebiválisěe i rávno tō postaví v-očivesnost veliko dūžnost,

štera čáka na roditele, kí so ně samo sebi, nego i Bōgi dužni zahválno deco gájiti i osnávlati.

Na toga spuněnje je potřěbno, da med familiov, šolov i cěrkvov nepretrgněno vezálje stoji gori, štero v eden isti cíl ravna, povodjáva mladězen i ednók materi cěrkvi stálne vernike, tůváristvi i sebi hasnovite kotrige zobrázi vō. — Šola se zaman trůdí, či jo nepodpěra familiske hiže pělda, ravnanje, disciplina; rávno tak je tůdi od Bože bojazni posvetěni dom nájbōgši pōtikazáč k-cěrkvi.

Šole i cěrkvi blagoslov pomága korunůvati familijskoga osnávlanja ōpravity, z-šteroga shája ono bláženo sveděstvo z-dobri roditelov vůst: „Oča moj, štere si na méne zavůpao, sem je obarvao, ni eden se je ně pogůbo žnji!“ . . . Té blagoslov majōča naša mladina z-batrivnostjov stěpi na žitka těl; obládavno se bode bojůvala z-žitka teškōčami, z-rázložnimi prilíkami skůšávcí, vero i dobrodůšno věst obdržěča, neprinesě sramote na familie, na sv. m. cěrkvev i evangeličanskomi iměni.

Nezablōdi, nedá se vkaniti vu žitka jálni mrežaj, či de si njě potřěbno prebrati pri konfirmácii, před světím oltárom dánoj oblůbi i med zemelskimi násladnostami i dobrótami. — Niti misliti nesmimo, ka bi vernoga presbitera sin ali či na teliko vtepeni grátao vu srdci, ka bi prōti svojoj cěrkvi na nevernosti pōt zavdaro. Vu vezdášnjem vrěmeni se dosta prilík ponůja

— Ka si naj začne? Ka bi tō moglo znamenůvati? Eden čas si premišláva, lesěka pregledáva i vára na njima napiske. No toga dugšega je spisano bilō: „Boža vola,“ na toga kratšišega pa: „Moja vola.“

No zdaj si je pač ně mogao razložiti, zakaj je te dugši „Boža vola,“ te kračiši pa „moja vola“? Kak si tak zbrodjáva, naednók se v-škatůlo zglědne, i tam vu ednom kotiči napamet vzeme eden máli papěr, primle i poglědne ga i nanjem vidi napisano: Či Boža vola i tvoja vola v eden kraj potůjeta, tak srečen bodeš; či se pa Boža vola i tvoja vola prekrižata, teda boš nesrečen i dosta boš trpo.

Zdá je že začao razmeti te hůdi sín, ka znamenůjeta dvá lesěka? Boža vola je, naj lůbim brata mojega i pomorem se njemi vōnavčiti. Moja vola bi pa tō bila, naj sebi zadržim árendo. Teví dvě vōli prekrižata endrůgo. Či bom

tō činio, nesrečen bodem. Tak tō mam činiti, ka te dugši lesěk právi, ár se tak moja vola nede z-božov volov prekrižala, obě ta v eden kraj potůvale.

Ka se dvá lesěka, ali vōli naj nekrižata, je brata na universko šolo odposlao i árendo je na njega potrošo. Sebi je žnjě nika ně zadržao, i záto se je paščo nikši slůž poiskati? Eden tržec ga je gori vzeo za slugo, i zadovolen je bio žnjim, ár je paščliv i veren sluga bio. — Odkud je prinjem ta sprememba? Kakda je grátao z-toga vtráglivoga pošteni i veren slůžbeník? Tō sta teva dvá lesěka naredila. Večér gda je z-ōpravíc domō prišao i svojo prōsto večérjo potrošo, prvle kak je spát šō, je vsigdár naprě vzéo z-škatůle oniva dvá lesěka. Sam je od sěbe pitao: „Jeli se njegova vola z-Božov volov nekrižata? Jeli v-edenkraj potůjeta? I blážěni je bio, ár je čůto, ka v-eden kraj potůjeta.“

na nevernost k-veri ; dnesdén, gda so se krivi prorocke, zapelávci nateliko povnôžali; gda pri hištva vézanji reverzálišov nevarnost prôti našoj svêtoj materi cêrkvi tere, njô zničiti šetúje, âr familije, pokolénje porobi od njé: — zaistino nam na nás hodéča težka vrêmena glasno kričijo: Vcêpmo vu familie vékšo versko zavêdnost; pečine trdo prôtistojéčo vere vrêlost, či je potrebnô trpeti, aldúvati, od svetski dobrôt odstôpiti, právo, čisto cêrkvi i verelúbéznost!

Mláčna cêrkvi lúbézen i teda za malovrêdno drži tákše dugovánje, gda toga vrêloga evangeličanca dúšnavést eto pitanje trápi: Ka želé od méne evangeličanske vere pozvánje? . . . Nê je vse edno evang. presbíteri: Kakše knige, časopise, kalendari čté? Proti samomi sebi i prôti tim svojim veliko dúžnost čini on oča, šteri toga dobroga prijátela pústi vu hižo svojo z podpéranjem evangeličanski štapov: Evangeliom, pesmene, molitvene knige, Dúševni List, Evangeličanski Kalendari i drúge, lêpe, dúšo i srdcé podigávajôča čtenjá i obogatúje hiže svoje kotrig dúše vu ti nebeski kinči i pripela je k-spoznanji svoje sv. m. cêrkvi dúžnostam. Sv. mati cêrkev nevtajeno juš má zahťevati, da se ev. verniki, tak prôsti, kak prednjêši i náimre presbíterje brigajo vu rašúrjavani evang. časopisov i knig.

Brat je po vrêmeni skončao včenjé. Njega je pa tržec nateliko polúbo, ka ga je z-slúžbene stáve za pomočnika, sebi za detiča pozdigno. Sledi je pa sam sebi ôdpro trštvo i z-poštenim, pravičnim življenjem si je cêle krajine pošťuvanje spravo i kak Bogá bojéči pobožen môž dokončao svoj zemelski žitek.

Dvá leséka sta tó čúdo včinila. Táksíva leséka si vsáki človek sam lejko naprávi, i tak vsáki zná pošteni, delaven človek grátati.

K-tomi je pa potrebnô, da spoznamo Božo volo i njega zapôvedi.

Zatoga volo z-radostjov iščimo gori Božo hižo i poslúšajmo bože reči. Domá pa paščljivo čtimo Svêto Pismo. Rodítelje naj pázijo na deca, jeli hodijo vu cêrkev? Jezus je velo: „Dopústite k-meni prihájati te máličke.“ Naj tó bude túdi naša vola. Ar či se križajo poti edna z-tov drúgov, z-toga dosta trplénja i nevôle zná shájati.

Verostújmo, da naša deca rêdno hodijo k-návuka včenjé i nezamúdjavajo na tó odlôčeni vôr, âr do li tak spodobni spoznati Božo volo. Li tak bodejo z-húdi Saulov bogábojéči Paulusje.

Ví očevje i matere, kí ste na svoji familij verostúvanje pozváni: drági kinči so zavúpani na vás; pred Bôgom i lúdmí ste podgovorni od ti na sébe zavúpani. Vaš familiski žitek najdaleč blagoslovno svedôstva djánje bode. „*Jas sam i moja hiža slúžimo Gospodni.*“ (Jósué XXIV. 15.)

## Istine govorênje, ali ka je vrêdna človeka rêč?

Jeste na svêti edno skrovno drúžtvo, šteroga kotrige nepoznajo endrúgoga, nê so organizêrane, nemajo spísani regul, nê predsednika, negyúlêšivajo se, nedržíjo iskreni govorov i nedeklamativajo z-velkov navdúšenostjov, nedržíjo gori čtenjá i dônok vsi eden cil slúžijo. Včasivčasí se eden z drúgim vkúpnájdejo i spoznajo se. Táksêga hipa so njim obrázi vedrni, oči se njim iskrijo. Tê mamo hváliti, ka človeče tûváristvo obstoji. Tó je: *Istine govorênja tûváristvo*. Nê se ti trbê nindri zglásiti, nê notri dati spísati i članarino pláčati, jedíno samo močno moreš vu sebi gori djáti i oblúbiti, ka boš vsigdár, vu kakšê nastaji istino gúčao.

Ka misliš, jeli májo lúdjé šegô neistino gúčati, tó je tó lagati? Bogme májo šegô zadosta lagati. Ka pa misliš, jeli je mogôče tákše tûváristvo misliti, gde bi si lúdjé lagali? . . . Povêmo pl. denem: ka ki pôtni rêd rédi pri železnici, ka laže, laže načelnik, lokomotiva vodja, kalôz, bakter i vsi ki železniške posle odprávlajo. Jeli bi teda mogôče bilô potúvati? Či bi útrášnji vlák večér šô, večerášnji pa v-drúgom hipi, či bi pôtnik nebi bio gvúšen, gda ide on vlák na šterom potúvati ščé, jeli de pl. d. proti Hodoši, ali proti Ormoži šô, ali de se pa v-prêk Môre bodôči podrêti môst, ali v-zôči bežéči brzovlák tirao. Što bi tak vúpao na vlák sêdsti? Što bi vúpao blágo na njega vožnjo djáti? Kêliko nevôle bi z-toga shájalo! Pa bi tû samo železničarje lagali. Kapa, či bi zdá ti ovi drúgi: doktorje, patikáriusje, birôvje, policajge, povêmo vsi lúdjé tak činili. Tak mislim, ka bi tak nemogôče bilô živeti.

Med vsêmi živimi stvarjênji jedíno človek zná gúčati. To je njegovo od drúgi stvorjênj prebránost, ali z ednim túdi dúžnost. Naša dúžnost je istino gúčati, âr Bôg za vsáko láž sôdo bode. Za vsáki krívl guč, ka lúdjé gučíjo, do na sôdni dên račun mogli dati, právi Gosp. Jezus. Vu prispodobnosti knjag pa eto čtémo:

„Odúren je pri Gospodni čalàren guč.“ Vu 107-mom žoltári pa etak erčé: „Što laže, nebode mogao obstàti pred očmi mojimi.“

Zakà májo šegò lúdje lagati? — Navèkše z-bojaznosti. Kákši bín včiniyo i bojiyo se posledic i tak ráj zatajiyo delo. Tak shája z-ednoga grèha te drúgi, z ménšega te vèkši. Pl. d. eden tanjér neséš z hiže v-kúnjo, z-nepazlivosti ti z-ròk vujde i stere se. Bojiš se, ka boš kregani i zlažeš, ka si se potekno vu tam pozàbleno ménšega deteta zmèno, ali pa ka ti ga je pes vdaro z-ròk. Ali pa ešče drúgo zlažeš. To odpovedánje je bogme nekarakterno delo. Či štoj kaj nevugodnoga doprinesé, ali se njemi pripeti, naj má batrivnost tūdi toga posledice nositi. Poštenomi človeki je dosta ležè pravico vadlŭvati, kak lagati. Pošteni človek etakšega hipa odkrito povè: nepazlivi sem bio, tò sem včino i odpúščenje prosi. Znábiddi, ka do se krègali žnjim, ali ga ešče pokaštigajo. Vse tò nika nevčini, — vrèden je bio. Tò edno je gvúšno, ka že v-prišestnoj vóri pozàbijo, na drúgi dèn pa z-tebom vréd od toga že nika neščejo znati. Či si pa lagao, tò prvle, sledi vò má priditi. Čeli šereg prispodobnost nam tò svedoči: „Prvle zgrábijo lažca, kak plantavoga psa. „Ešče i kòkòš vò zgrene.“ Nega tè skrovnosti, štera bi se nè vò sklŭvala.“ „Ešče i stené vŭha mào.“

Tò edno je istina, ka se ništerne laži ali trnok dugo, ali pa nigdàr nezvèjo vò. Ali gosp. Bòg i tè zná, i na sòdni dèn se i tè zvèjo. Jaj onomi človeki, ki tak laže, ka se nezvè. Tákši je že do šinjeka vu laganja grèhi. Té tákši de se na sòdni dèn pred cèlim človeštvom sramotio za svoji láži volo.

Bòg nás je na istine govorènje stvòro. Što laže, on se vu obrázi ožari. Z-toga se vídi, ka ešče naši orgáni netrpíjo láži. Jeste bår tákši človek, šteroga obráz nežari pri laganji, tisti je že celò pokvarjeni vu dúši. — *Lažec bi jáko dober spomín mogao meti*, pravi latinska prilična rěč. Što laže se redovno zaguči, ár se spozábi, ka je prvle lagao. Birovija tak má šegò hŭdo delnike preiskávati i na vadlŭvanje nagibati, ka je večkrát gorposlŭhša, ár se po večnom preiskávánji navèkše zagučijo i v-laži zamrežijo, z-šteri se je nemogòče vòodmotati.

Eden drúgi zrok laganja je *vtraglŭvost*. Roditelje te kama poslati ščejo i da bi ti nebirad šò, zlažeš ka nemaš cajta. Vgojdno dugo spiš i zamŭdiš svoje delo, preci je krèdi odpovedá-

vanje: ka je nè dobra vòra. Ali, kak dijácke májo šegò praviti, pokvarila se je vòra. Od šteroga se je nikák ogvúšati šteo, je pogledno i vido je, ka se je istina edna vòra pokvarila, ali zvòn tè je ji ešče pét bilò pri hiži, štere so dobro hodile.

Pri drúgi prilikaj z zvišàvanja, z-hvále, ali z-sprevedije májo šegò lagati, náimre mladézni nezrèli cucky. Za več se ščejo kázati, kak so. Tò je bogme jáko velika nòrost, ár tū tūdi prilična rěč istino pravi: *zaman se skrŭje samàr za dverŭ, da njeml vŭha vò stojŭjo*. Kí te poznajo, njim zaman lažeš, kí te pa nepoznajo, tákšim se ti pa nezájde, ár te spoznajo i gor pridejo na tvoje láži.

Jestejo tūdi tákši, kí z-návade májo šegò lagati. Tákši nepázijo, nekebzŭjejo prav na nikoj, na nikeliko vò scifrájò delo i dale je dájo. Tà návada nezdrave živce svedoči i betežne fantázie nágib káže. Dobro más paziti pri guči, da se nenavádiš neistine gučati. Či kaj pripovedávaš, drži se zdogodkov, nika k-coj neprideni i nika neodevzemi.

Nikáki tūdi z-šále radi lažejo, štero se bår laganja nájbole nedužna forma vídi, — dònok je pa laganje. *Aristides je natelko lŭbo pravico, ka je niti z-spájša nigdàr nè lagao*. Z Aquiniumskim Tomášom se je zgòdilo, ka je eden njegov prijátel na nébo kázajòč pravo: Nini, èno eden gŭnec leti. Te veliki filozofuš se gori zglèdne, njegov prijátel se je pa zasmèhno, na štero je Aquinói Tomáš òmurno odgovoro: *Ráj bom vervao tò, ka gyŭnec leti, kak pa ka eden krstšanskŭ človek laže*. Zakaj májo šegò z-šále lagati? Navèkše záto, naj ednoga radovervajòčega tŭváriša zapelajo i na smèh postávijo. Po pravici pa tò samo nam správi malovrèden smèh, ali onomi redovno bolezen i britkost.

Ešče drúga dób laganja tūdi jeste, štere ti edni za dobro, za hvále vrèdno právjio. Tò je: *samoga sebé gorlaldŭvanja laganje*. Záto lažemo naj koga rěšimo nevarnosti. Nikáki vu tom srdčnost, diko ščejo viditi, pa je tò bogme pogovárjanja vrèdno delo, či drúgoga bín na sèbe vzememo, on vidòči, ka se je nalehci ogno, potom de ešče bole lahkoški.

Ešče drúga dób laganja je v-návadi, štero: milŭvanja-laganje imenŭjemo, gda komi neščeimo preci povedati kákšega nevugodnoga i neprijètnoga pripetjá, štero ga je dosègnolo, i teda njemi nika zlažemo i tak ga pomali pri-

pelamo i pripravimo, ka njemi naznaniti ščemo, ár či bi njemi brezi vsega navodila naednók povedali, bi ga jáko obžalostili, štero znábidti nebi mogao prenositi. Dosta lúdi jeste, ki tó za pravilno, ešče i za dúnost drži pl. d. pri betežniki. Jeli je slobodno povedati betežniki, ka je vráč pravo, ka nega pomôči? Na tó jas túdi právim, ka je nê slobodno. Obprvim záto, ka se doktorje túdi dostakrát vkanijo. Sam sem nazôči bio pri ednom težkom betežniki (pri svojem rodi) gde so trijé, zadosta hirešnji doktorje konzilium držali i tak so spoznali, ka je tû že človeka znánie i pomôč zaman. Familiji so naznanili, ka betežnik naj netrpí tak velike moke, njemi morfium dájo, vu šterom pomali zaspí i rêsi se svetske mantre. Matí je nê privolila. I velika Boža zmožnost je pomogla, ešče i dnesdén živé ona osoba i dobro se čúti, no či tis-tomi že više 40 lét jeste. Ali pri vsem tom je nê potrešno pred betežnikom tajiti njegovo teško stávo. Tó njemi lèhko povêmo z-prijaznivim naznanenjem, ka je beteg težki, naj se pripraví vréd postaviti svoja dela z-tími svojimi i z-Bôgom. Eden miloga srdcá človek i k-tomi náide pripravno formo. Ár bi veliko podgovornost vzéo na svojo dúšo, ki bi prekráto tomí vmérajôčemi slédnje pokóre priliko.

Ali véndar se pa dónok naprê dájo tákši nástaji, gda se je nemogôče oogni laganja? Jas tak právim, ka ji nega. „*Fiát justitíia, pereát mundus,*“ naj bode pravica, či bár svét preide. Prilike vó zmisliti, gda se je laganja nemogôče oogni je lehko, ali vu žitki se té zmyslene prilike nigdár nedájo naprê. Evangeličanca idéal je tákši človek, šteri nigdár, vu nikšoj stávi nelaže, nego vsigdár istino guči.

Jestejo lúdjé, na koga rêč bár šteri bank dá posojilo, šteroga rêč več valá, kak drügoga vrédnost. Kelko je vrédna tvoja rêč? Jeli ti jo za gotovo, za stálno vzemejo, či jo na koj dáš? Poštenoga, istinskoga človeka rêč več valá, kak čisto zláto.

Ví stariše že vu gingavom detinstvi navčíte svojo deco na ete govor i pazte da se ga držijo i navádijo vu žitki z-gučom i delom spunjavati:

Guči istino z jezikom,  
Láži netrpí v nikom,  
Ár istine govorénje,  
Je čiste dúše znaménje!

F. J.

## Bôg je lúbézen.

(Z-nemškoga poslovenčo Flisár Jánoš vp. vučitel.)

(Na lastivno nôto.)

Bôg je lúbézen, ga občúdüjem

Ino zvišávam: lúbi mené.

Záto spévam njemi: Bôg je lúbézen,

Bôg je lúbézen, lúbi mené!

Pošle Kristuša, kí dá živlénje

I odpúščenje zadôbo je.

Záto spévam njemi: Bôg je lúbézen

Bôg je lúbézen, lúbi mené!

Z-oblásti grêha me Jesuś rêšo,

Srdce olêhšo, sloboden sem.

Záto spévam njemi: Bôg je lúbézen,

Bôg je lúbézen, lúbi mené!

V-svéta pústini ostáne z-menom,

Grêšno rano mi on ozdraví.

Záto spévam njemi: Bôg je lúbézen,

Bôg je lúbézen, lúbi mené!

Po težkom kříži me pripela On

V-nebés veselje, bože díke:

Záto spévam njemi: Bôg je lúbézen,

Bôg je lúbézen, lúbi mené!

Eti na svéti ga vsi čestimo,

Gorêč lúbimo do konca dni.

Záto spévam njemi: Bôg je lúbézen,

Bôg je lúbézen, lúbi mené!

## Kak sôdi bivši pápinski pred-jen púšpek (êršek) v Prági od poslancov pápe.

Nigdašnji êršek v Prági, Dr. Kordáč, šteromí so poslanci pápe telko prizadêvali, ka je 1931 l. doli zaváhliťi mogo, čúdné dela piše, zaká so ga na tó prisilili. Med drügim piše: „Dobro prijátelstvo med menom i med nuncijem (poslánec pápe) G. Ciriacijem je do tiste minôte trpelo, gda je nuncij na tó miseo prišo, ka se v Prági za nuncijske lastivne palače more zozidati. Ščeo sem njemi, kak je mogôče pomagati. Piso sem vsem púšpekem i sem je pito, kelko bi bili mogôči dati na té cio. Vsi so bili toga mišlénja, ka so denéšnji časi za tó nê prilični, ár so dávkí tak visiki, itd. Njigove odgovore sem naprê dao g. nunciji. Od svoje stráni sem

pa povedo, da tó leto dosta vŏdávánja mam, milione na zidanje seminára (gde se popevje včijo) i cerkvi v Dejvicaj. Proso sem ga, da bi naj z zidanjem palače čako edno, dvě leti. Nad tŏv poniznov prošnjov 80 létnga éršeka, šteroga je trla skrb za mládo dŭhovščino i za pot-rébe njegvi vŏrnikov, se je pa nuncij preveč razčémero, ár mi je etak odgŏvoro: Vküperzazovém gjüleş pŭšpekŏv i njim naprê dam tŏ stvár, ár či vsi tak gučijo, kak vi, te se nuncijova palača v Prági nigdár ne zozida. I vendar želê svêti oča, da se tŏ hitro zgodi.“

Gjüleş je būo vküperzazváni i tam so pŭšpecke nunciji vse oblŭbili. Stári éršek je nê būo tam, ár — kak piše — je betežen būo. Že na gjüleşi je pravo nuncij: „Ali spádnem vŏ jaz, ali Kordáč.“ Dr. Kordáč piše dale: „Nuncij je dao pobérati dáre za luksušno palačo v časi, gda je vnŏgo siromákŏv našega národa strádalo. Niti nájmenje ne obžalŭjem, da sem se odlŏčo nájprve za zidanje seminára i cerkvi i sem var-vŏ strádajŏče od zidanja palače, šterov bi se pár lét brezi škode lahko čakalo.“ Po trêh létih je ete bio toga konec, kak éršek piše: „Nuncij mi je poslo ježuitskoga baráta, Kareka, ki me je z kuznátimi ŏčmi proso, naj se ne prestrášim. Na tŏ mi je zrŏčo od nuncija podpisano pismo, štero se je glásilo: — Tŏ doli zahválnŏ pismo morete podpisati, nači bŏ g. nuncij prŏti vam z višíšimi silami stŏpo gori, štere si je že v Rimi poskrbo. Gda je moj hižni doktor zvedo za tŏ delo, je pravo: Či je što šteo, da vas po komaj vŏprestánjenom božem žlaki naj smrten boží-žlak zadene, nê je mogo tŏ bole skovati. Prva moja miseo je bila, da bom apelêro na sv. očo v Rim. Ali tá sŏdba bi se zavlékla na pár lét i dosta lŭdi bi bilŏ v njŏ zapleteno, nastanolo bi velko razburkanje i vnŏgi bi zgŭbili vero.“

Svoje pismo zaklŭči stári éršek:

„Tŏ delo z menov je grdi flek v hištoriji cerkve na Čehškem, flek, ki se ne dá nigdár več zbrisati.“

Nadale piše: „Prvi nuncij (na Čehškem) je būo C. Micara, mladosten, star nikaj več, kak 30 lét. Želja nuncija Micare je bila šmaragdni križec na prsi, ki se je nahajo med stárimi kinčami práhške pŭšpekije i se je cinio na osemsto jezero čehški koron (1 milion 700 jezero Din!) Ali tŏ želenje sem njemi nê mogo spuniti, ár brezi dovoljenja sv. očo i čehške vláde ni-

komi ne smem odati, ali darŭvati z kinčov pŭšpekije. Pŏleg toga je tŭdi tožba šla prŏti meni. Pa bi njemi križec prav rad dao, ár ga sam nigdár ne nosim i nazádnje je vseedno, ali leži v škrinjci, ali ga pa nosi nuncij. Ali nê sem móo dovoljenja ŏd sv. očo i ŏd čehške vláde.“

Nadale opomené, ka so nunciji ščeli ŏd čehške vláde rêč zéti, ka bi v bodŏčnosti vláda naj nê tao zéla pri osvétkej husitizma. (Hus Jánoš je būo čehški reformátor, koga so 1415 l. na grmádi živoga dáli pápinci zažgati. Čehi ga májo za nájevêkšega národnoga junáka i mantrnika i vnŏgo ji stŏpa v čehško národno cerkev, štero je Hus osnŏvo.) Če tŭdi je sam predsednik čehške republike, Masarik evangeličán i vno-go predhodéči proteštantske vere.

Novine, z šteri je tŏ vzéto, pišejo: „...nunciji so vnogo pomogli, da je sto i sto jezero čehov zapŭstilo r. kat. cerkev i so postanoli brezi konfesije, ali stŏpili v luteránstvo i čehško národno cerkev.“

Jts.

## Pregléd.

Naš drági Odkŭpitelj, ki po zemli hodéči, je siromák bio, kak tŏ vu Mátaja evangeliŭmi VIII. táli 20. veršŭsi sam veli: „Lisice lŭknje, ftiči gnezda májo, Sin človeči pa nêma, gde bi si glavŏ nagno.“ Vu siromaštvi je nê samo ednŏk na pŏli z-vučenikmi vréd z-vlatovjé pšenice zrnje meno i jo, naj si glád potihša: zdá pa vedno bogatêši gratŭje vu plaščáj.

1900 lét je že preteklo, ka je Kristuš vu nebésa odišao i zdá je znŏva náideni eden njegov plašč, ali si sŭknja. Őd šteroga právijo i trdijo, ka je Kristušov plašč bio i vnŏgi se náidejo, ki tŏ verjejo. V-preminŏčem tak zvánom svêtom leti je vu Trier váraši na razstávo vŏpostávleni eden plašč, ŏd šteroga je povédano, ka je Kristuša plašč bio, dosta vernikov ga je poglednŏlo, no či je vstopnina zadosta velika bila. Gvŭšno, ka je tŭdi zadosta lêpa šuma pri-tekla notri. I zdá se je pá naišao eden človek, ki vidŏči, kak lêpe dohodke nosi tákšega plaščá kázanje, je pá naišao Kristuša eden plašč, šteroga letos pokážejo na rastávi.

Zdá je v-Argenteulbi, vu Páriša zvŏněšnjem váraši náideni eden tákši svêti plašč (sancte tunique) i šteri de letos na rastávo djáni. Zavgvŭšno se je lahko trŏštati, ka i té neostáne pri dohodki ŏd Trierskoga dosta odzajaj.

Od toga plašča nasledujajoč hištorija jeste: Iréna, Bizanca casarojca ga je darivala Velikomi Károlyi francuskomi králi, ki ga je pá svojoj čeri Theodrendisi darivao, štera je v Argentaulbi v ednom klôštri, kak opatica (nūna) živéla. V 1156 tom leti so té svéti plašč Hugo rounski éršek i 20 pūšpekov preglednoli, zvizi-térivali ga, šteri je klôštra lastnost bio. Té 21 svéti možôvje so ednoglasno konštatéráli, ka je on z-istinom Kristušov plâšč bio, ár se vid ti dá na njem Kristušova krv. Konštatéráli so z-ednim i tó, ka ga je Mária, Jezušova mati za-šila, da se tak od katholičanski žensek dragši i bole svéti drži. Istina, ka se od Kristušovoga plaščá (süknje) v-Jánoša evangeliomi 19. táli 23. veršúši tak právi, ka je z cêla setkáni, nešiti, tó je zpleteni bio i vmorilci so šorš vrgli na nje-gá i odnesli ga. V tó formo bi Jezuš dosta plaščov meo. Tak je té plâšč, šteroga je 21 svéti môžov za Kristušovoga konštatéralo v-Argenteulb klôštri počivao do 1791-ga leta, do francúške revolucije.

Vu revolucie vrémení so ga nūne skrile, ár so se bojale od nepobožni revolucionárov, ka té drági kinč zničijo. — Li v 1827-tom leti so ga pá znôva naišli vu ednom omáři vu jáko obôžanoj slaboj stávi, moli so ga spoj na ni-koj spravili.

Z-velkov pazkov so te ešče oslánjene, pr-hláve tále vkúppozašili i od onoga hípa mao ga vu šeregé prihájajo verniki glédát. Za blájženo-ga se občúti, ki je srečen viditi, teknoti se, ali pa kúšnoti té po Mariji zašiti Kristušov plâšč.

Edna latinska prílična rêč (Mundus vult de-cipi, ergo decipiat) právi: „Svét ščé, naj ga zapelajo, tak ga zapelajo.“

Z-Proteštántskega Rundschau-a.

## Rázločni máli glási.

**Radostni glás.** „Ki je i lastivnomi Sini ne engedúvao, nego gaje za nás vse tá dao, kak-da bi nam záto i žnjím vsa ne darúvao?“ (Riml. 8, 32.)

**Vojaški dūhovnicke.** Ministrstvo za vojsko i mornarico je na prošnjo našega pūšpeka za honorarniva vojaškiva dūhovnika imenúvalo Turek sinjora z Beograda i Becker pūšpekijsko-ga farara.

**Hindenburgova pobožnost.** Müller nem-ški orsački pūšpek je obiskao Hindenburga,

državnoga presidenta. Za slobôd je te sêri presi-dent etak erkao pūšpeki: „Bojdi vaša nájvêkša skrb, da se vu Nemčiji Kristuš predga.“

**Nemčija.** Konfirmácijo so posiguráli. Pôleg nájnovêšega zrendelúvanja, šteri konfirmanduš dvakrat neopravičeno zamúdi ali vučno vôro, ali prihod k božoj slúžbi, se k konfirmáciji nesmé pústiti. — Papen podkancler, voditelški môž nemške rim. kat. cêrkvi, se je etak izjavo: „Jas več právoga krstšanstva nájdem pri vnôgi pro-testantaj, líki pri vodéči katholičánaj domovine moje.“

**Amerika.** The Lutheran imenúvani ev. list etak sklène vkúp one blagoslove, štere je od Luthera dôbo svét:

Odpřta biblia.

Centralni tip Bože Rêči.

Spravičanje po veri.

Vadlúvánjska slobodščina.

Pörgarska slobodščina.

Slobodščina misli.

Živa pobožnost.

Národno osnávlanje.

Materskoga jezika nūcanje.

Gmánska pesem.

Pesmene knige.

Ev. dūhovniška familija.

**Rusija.** Pôleg nájnovêšega glása se eden-trétji tao rusoski evang. dūhovnikov v temlici trápi.

**Španjolskiorság.** Z-ete zemlé, štera si je v pretečenosti „nájbole katoliški“ orság imé zbojúvala vó, piše eden angleški biblije odávec. Od rêči do rêči napřédám eden tao tiste predge, štero je eti eden rimske vere plebánoš meo po tistoj nedeli, ka sem z biblijami prehodo vés: „Vu etoj vési dosta pogúbelni i hūdi lúdi jeste, ali trôštam se, ka nieden žnji je nê včino onoga groznoga greha, ka je čtenjé one za biblio ime-núvane prekunjene knige, štero dolioobrñjeno na lúdstva jezik razširjávjajo eti vu vési. Píjanost i nepoštenost sta zadosta velikiva greha, ali etakši grehi se ešče morejo odpústiti. Ali grozen greh kúplenjá i čtenjá ete prekunjene knige se nigdár neodpústi.“ — Rávno ete bibloodávec piše, ka ga je vu ednoj vési mati ednoga rimske vere popa za vūja vdárla, ár je biblio ponúdo kúpit . . .“

**Mrtelnost.** Januára 28 ga je v-Sobotškoj bolnici, vu 31 lét starosti, po krátkom, ali jáko teškom betégi vópremíno Hlma Šándor mladé-nec, mačkôvski šolski ravnátel. Na njegov spré-

vod so zevsê krajôv sprîšli njegovi spoznanci, čestitelje, prijátelje, vučiteljski tûváriše, veliki šereg žalûvajôči vučenikov, ogengasilcov, šterim je organizátor i voditel bio. Pri bolnici sta Darvaš Aladár križevski — i Kovátš Števan sobotški senior dûhovnik odprávlala žalostno Božo slûžbo, mēstni Isokolski spēvni khoruš je pa žalno pesem popēvao. Na brútvî pri grôbi, po dokončanoj molitvi je eden vučenik jemao vu vučenikov imēni slobôd od lûblenoga, dobroga vučitelja. Vu imēni vučitelov sta Gabrielčič sobočki šolski upravitel i Wellner šolski nadzor-nik z-dûšo genlivim govorēnjem vzela od pokojnoga tûváriša slobôd. Vu mládi létaj vōpreminôčega i lēpoga trôšta sinâ zgûbēče roditele, sestre i rodbino naj potrôšta vu njihovoj velikoj žalosti sam Gospodin Oča nebeski i prenositi njim dá veliko žalost i zgûbiček ! Tomi preminôčemi pa naj dá vekivečno bláženstvo vu onom bôgšem, nebeskom orsági !

**Dr Šömen Lajoš**, od vsê visiko poštvuani sobotški odvētnik i varaški vodni mōž je februára 1-ga v Grádci, po ednoj teškoj operácii, nanáglî vu Bôgi vōpremino. Mrtve njegove kôsti so domô pripelane i tek. meseca 4 ga nedelni dén popoldnévi ob 3. vôri od velike žalûvajôče i sprevájajôče vnožine med velkim táljemánjem na vekivečen počinek položene. Vu tom preminôčem je Sobočkoga Evang. Ženskoga društva Voditelkinja, áldovov znášanja dobra dûša svojega drágoga tûváriša zgûbila. Nezgovorno njê veliko žalost i boleznost naj potihšáva i naša prevelika žalost i globoko táljemánje ! — Vu Chicagi je po dûgom betégi vmrôjan. 4 ga eden naš lemerski roják, *Zelko Franc*, star 45 lét. Naši časopisov vōren čitel i podpornik je bio. Naj má sladtek počinek vu tihinskoj zemli, štero je 10 lét z znojom svojega lica polēvao !

V Hamburgi so letos svetili po celom svēti poznanoga hirešnjega Lûbéznosti dôma „Rauhes Haus“-a 100 létnoga obstoja jubileum, šteroga je eden ev. dûhovnik Wichern Jánoš, kak prôsto sirotinšćico i z ednim špitao začno fundálivati i nastaviti. Zaprva je li samo nikeliko epileptični (zemle metajôči) betežnikov bio mogôči vu edno málo hrambo gori vzéti. Ali sirotinšćica se je z-dobri srdc darovnikov vedno povékšávala. Več i več na nezvráćeni betežnikov obravnávanje i gori vzétje spodobna postanjúvala. Dnesdén že, po stô lét postoji Nem-

škogaorsága epileptični betežnikov nájvékši tao v-njê náide dûševni i telovni počinek ino právo kršćansko lûbéznost vživa tam. — Vse Boži blagoslov vživa, ka je v-njegovom imēni začnjeno.

Vu Južne Amerike veliki držávaj se vedno povnožáva evang. vadlûvánje. Pred stô létmi so v Južnoj Ameriki, štere stančarje so španjolskoga národa, vsi katholičánje bili i narētlci se je gdér-gdér naišao eden-eden evangeličánek. Zdá pa že, hvála bojdî Božoj skrbnosti, jedino vu Braziliji više 750.000 evangeličánov jeste. V-Peru držávi pa 154 zvônski i 91 domorodski evangeličanski dûhovnikov odpráva svoje božično pozvánje. Nájveč evangeličánov živé v-Argentini, gde i od nás tá odseljeni prekmurski evangeličánje povékšávajo njih račun, šterim i mi z-dômi vu naši molitvaj pošlemo pozdráv i Boži blagoslov !

**Dári na Dijaški Dom :** Z-Vančavési vdovica Krčmár Štefanova 10 D, z-Rogačavec g. Raffel Károly 20 D, z Celja Jožef Weren veletrgovec 100 dinárov. Sobotškoga evang. ženskoga društva gospé odbornice, kak v-prvéši létaj tak i ete fašenik so z fašenskimî fankami obilno obéselile osnovlenike. Andrēč Ivan z ženôv Murski Petrovci 20 D, Andreč Kalman Krajna 10 D, Mōrec Ivan Puconci 20 D, Furek Roman Brezovci 20 D. Vsém pobožnim dobroga srdcá daritelom srdcá zahválimo dobrovolne áldove i Boži blagoslov prosimo na njê !

**Z-Puconec** g. Luthár Ádám dûhovnik so Sobotškomî evang. ženskómî društvi na diakoniški fond 100 din. darúvali. Jáko lēpa hvála !

**Zárook.** Škalič Lajoš i Barbarič Etelka z Sebebovec sta se zaročila. Zdávánje njidva po Vúzmi bode. Žolt. 121, 8. !

**Dári k-nesprhlivomî venci v spomin na** Luthárovo Fliszár Šarolto za Dijačkoga Dôma štípendií: Franko Karolina Markišavci 10 D, Cipott Juliška Markišavci 6 D, Idič Karolina Puconci 10 D, Podlesek Lajoš Polana 10 D, Novák Štefan Gorica 10 D, Sapač Franc Predanovci 10, ml. Barbarič Štefan Polana 20 Din. Nájšrčnejša hvála za té korine poštvúvanja !

**Samovolní dári na goridržánje Dûševnoga** Lista, Jos. Weren veletrg. Celje 30 D i na Kalendarí 40 D, Kološa Lajoš Gorica 5 D, Kûhár Jánoš gost. Puconci 10 D, Sapač Jožef Brezovci, Škrilec Janoš Puconci 2—2 D, Temlin Kalman Lemerje 5 D, Šiftar Marija Maribor 50 D, Vezér Gézova Martijanci, Kerčmár Žigova i Šif-

tar Pavel Murska Sobota 20—20 D, Luthár Jánošova Sebeborci 2 Din. — Radi bi nadaljevali! Srdčna hvála!

**Turobni glási.** Odselili so se zádni mēsec z Puconske fare vu večnost: Šavel Žuža roj. Franko na Vaneči, stara 62 leti, Banfi Elizabeta roj. Horváth na Vaneči, stara 49 let, Škrilec Matjaš v Markišavci, star 67 let, zvōn tē je mrlō 5 decē — Naj májo sladtek grobski sēn i blāženo gorstanēje!

**Dāri na D. Lendavsko evang. cērkev.** V Dūševnom listi, v sept.-okt. numeri 1. 1933 na 115 strāni je bilō, ka je v Domanjševskoj gmajni vsevkūper 470.65 Din nabráni vkūper. Tō moremo vōpopraviti, ār je 563.65 Din nabráni vkūper. Tō je nastanolo tak, ka so dāri v Ivanjševci i Čikečkoj vēsi ne bili kcoj zračunani, gde so darūvali sledēči: V Ivanjševci — Bohar Štefan 10, Kranjec György 5, Kranjec Kalman 4, Janič Adam 3.50, Varga Jánošova, Nemčič Jánoš, Tolvaj Šandor, Nemčič Jožef, Kūčan Marija, Cár Vince, Albert Ilonka, Baler Fáni, Cug Ferencova 2—2 Din, Kranjec Sidonija 1.50, Varga Fána, Varga Jolán, Varga Jožefova, Varga Verona, Antalič Adam, Kučan Ludvik, Hári Adam, Pojbič Koloman 1—1 Din. Vsevkūper 50 Din. — Čikečkavās: Časar Jánoš 15, Jakoša Ferenc 5, Kakaš Olga, Osvatič Andraš 2—2 D, Križanko Peter, Kerčmar Šandor, Jakoša Danielova, Horvat Šandorova, Hári Aranka, Balajc Šandor, Pojbič Sidi, Pojbič Šandor, Pōčič Jánoš, Pap Dežō, Kakaš Šandor, Balajc Károl, Pap Kálmán, 1 1 Din. Vsevkūper 43 Din. Pobéráč: Janič Adam kurator v Ivanjševci. Boži blagoslov naj bode z dobrosrčnimi dariteli iz vrēlim pobéráčom!

V Slāvečkoj gmajni: Vēs G. Slaveči. — Kovātš Kárel dūh., Pojbič Julij šol. upr., Fartek Béla 100—100 Din, Bertalanich Jožef 30, Krenos Jožef, Ropoša Franc, 10—10 Din, Kuzmič Franc, 7 Din, Celec Štefan, Huber Franc, Bokan Matija, Krpič Alajoš, Bokan Franc 6—6 Din, Šparaš K., Fartek Mihál, Benko Ludvik, Benko Mihálova, Fartek Karol, Huber Franc, Škodnik Ferencova, Ropoša Béla, Bokan Ilona, Škodnik Jánoš, Celec Ferenc, Krpiš Ferenc, Krpiš Károl Hajdinjak Mári, Fartek Mári 5—5 Din, Škodnik Štefanova, Žohár Jánoš, Benko Franc, Benko Franc, Huber Mikloš, Celec György 4—4 Din, Benko Štefan, Benko Franc, Huber Franc, Škodnik Roza 3—3 Din, Huber Jánoš, Benko Štefan

2—2 Din. Vsevkūper 517 Din. Pobéráč: Celec György skrbnik.

Vēs D. Slaveči: Hajdinjak Matija 20 Din, Vidonja Jožef, Vidonja Štefan, Pozvék Trēza, Potōčnjek Franc, Potočnjek Štefan, Ivānič Štefan, Pozvég Mihál, Récek Štefan, Skledár Mihál, Celec Štefan, Ivānič Matjaš 10—10 Din, Récek Alojz, Bakán Matija št. 134., Hajdinjak Alojz 8—8 Din, Benko Imre 6 Din, Ivānič Franc, Frumen Karolina, Celec Leopold, Žohár Franc, Ivānič Jánoš, Bokán Matjaš, Sijártó Štefan, Makovec Franc, Gomboc Aleks, Bokán Franc, Ivānič Julija, Fartek Mihál, Gomboc Jožef, Celec Aleksander št. 82, Celec Štefan št. 15. 5—5 Din, Hajdinjak Jožef, Ivānič Henrik, Celec Ivanova, Gomboc Štefan 4—4 Din, Čontala Jožef (r. k.), Bokán Štefan, Pozvég Jožef 3—3 Din, Dervarič Franc, Rapar Franc, Dervarič Lajoš, Hajdinjak Štefan, Celec Matjaš 2—2 Din. Vsevkūper 273 Din. Pobéráč: Ivānič Matjaš skrbnik.

Vēs Sotina: Jud Janez 15 Din, Čurman Mihál, Rogan Josip, Čurman Kalman, Svetanič Karol, Čurman Mihál, Kreinon Franc, Kisilák Franc 10—10 Din, Kozic Josip, Dervarič Vilma, Prem Frida, Šárkány Franc, Škodnik Roza, Jud Franc, Kránjec Josip (r. k.), Škraban Juli, Kuzmič Mihál Meckar Štefan 5—5 Din, Ziger Mari, Vouri Jožef, Meckar Mari 6—6 Din, Čurman Jožef, Rogan Karol 3—3 Din, Kočar Mihál, Dervarič Ferenc 2—2 Din, Kočar Štefan 4 Din. Vsevkūper 175 Din. — Pobéráč: Kočar Štefan skrbnik.

Vēs Vidonci: Špilák Franc 20 Din, Hajdič Matjaš 10 Din, Hajdič Jánoš, Šeruga Štefan, Hajdič Alojz 5—5 Din. Vsevkūper 45 Din. Pobéráč: Hajdič Lajoš skrbnik.

Vēs Pertoča—Večeslavci: Obál Jenő gm. skrbnik 100 Din, Kozic Štefan, Šajt Josip, Šajt Josip št. 15., Celec Štefan 10—10 Din, Šajt Štefan, Gomboc Štefan, Mencigar Franciška Ivānič Franc 5—5 Din. Vsevkūper 160 Din. Pobéráč Šajt Josip.

Gospodin Bōg naj stōkrátim blagoslovom plāča nazáj lēpe dāre dobročinitelom našim i trūd vrlim pobéráčom! — Sk.

**Turobni glási z Gor. Slavečke fare.** Ostavili so té zemelski dōl zādni mēsec: Kranjec Ana, roj. Fartek z Nuskove, stara 67 lēt; Felkar Fana, roj. Kūzmič z Nuskove, stara 63 lēta; Felkar Štefan, vdovec, z Nuskove, star 68 lēt; vd. Škodnik Jozefa, roj. Pozman, z Gor.

Slaveče, stara 76 lët. — Tê vöpreminôči naj počivajo vu miri! Ti nazájostánjeni si naj počínêjo vu Božem zrandelüvanji! Na pávidênje!

**Gibanje prebivalstva v Gor. Slavečkoj ev. fari.** Vu 1933. leti se je *narôdilo*: 37 (láni 46) decé, od té moškoga spôla 10 (26), ženskoga spôla 27 (20); *zákonski* je bilô 34 (35), *nezákonski* pa 3 (11); mrtvo rojeni bilô od té 2 (—). Mrlô je od rojenih otrok v tom leti 6 (10). *Narôdilo* se je na Gor. Slaveči 7 (12), Dol. Slaveči 7 (8), Sotini 4 (5), Nuskovi 3 (3), Kuzmi 7 (9), Serdici 4 (3), Gor. Lendavi 1 (2), Sv. Jurji 1 (2), Rogaševci 1 (1), Večeslavci 1 (1), Vidonci 1 (—). *Pozakonjeni* je bilô vsevküper: 3 (4). Mrlô je vu našoj fari 1933. leta 34 (láni 30) oseb, od toga moškoga spôla 11 (14), ženskoga spôla pa 23 (16). Mrlô je na Gor. Slaveči 10 (10), Dol. Slaveči 1 (5), Serdici 4 (2), Sotini 7 (1), Nuskovi 4 (4), Kuzmi 3 (3), Gor. Lendavi 1 (1), Večeslavci 1 (1), Světi Jurij 1 (2), Doliče — (1), Vidonci 2 (—). *Zdalô* se je vu našoj fari 1933. leta 15 (14) párov, od té čistí evangeličanski párov 11 (9) i 4 páre (5) mēšanoga zákona, 3 pári so od té rezerváliš dálí na naš strán. Pri *konfirmácii* je bilô 1933. ápr. 23. ga vu našoj cěrkvi vsevküpe 52 (55) otrok, od toga moškoga spôla 29 (26) i ženskoga spôla pa 23 (29). V 1933. leti *prěkstôpló* na našo vöro vküper: 3 osébe, 2 ženski i 1 moški. Izstopila je z naše fare na r. k. vero 1 moška oséba.

## Mati moja je istino mela.

Eden mládi farar je verska predávanja držo. Njegove predge je tñdi edna gospodská dáma prišla poslušhat vsakši večér. Ednók jo te farar opita, či bi želěla ona tñdi Kristuša nasledüvati.

— Zakaj? Jas z toga ne verjem nikaj, ka oni g. Farar predgajo. Samo záto pridem nji poslušhat, ár sem radovědna, tó je vse.

— I niti nešćete se osvedočiti, ka či je istina tó, ka jas predgam?

— Kabi nej, — erčé ta gospá — tó bi bilô moje nájevěšće želěnje. Ali ne verjem, ka bi se tó ednók spunilo. Moj oča se je poskrbo za tó, naj me obráni od vere. Mati mi je pobožna kršćenica bila, mené je tñdi tak šćěla vzgájati,

ali rano je mrla i oča je vmôro vu meni vso versko občütjenje.

Na tó njej je te farar pravo, naj samo ide domô i naj sprobá Bogá moliti. Naj čté sv. pismo i naj vedno tak občüti i tak dela, da bi Bóg za njénim hrbtom stao, vedno pripravleni vsakšo minuto, naj jo opomina i bráni i vedno gotov njěna želěnja spuniti.

Ta žena je telko obečala, ka že sprobá. Domá je naprěvzěla materé stáro Biblijo i záča vu njej čteti: „Ár je tak lübo Bóg ete svět. .“ (Janoša ev. 3. v. 16.) Na tó dolizaprě oči i vu dühi preživé ete reči.

Naednók tak občüti, či bi što za njöv bio i bi jo pazo, na vse činěnje njěno i ešće na misli njěne.

Na zádñje se z obrázom na to Biblijo vrže i blájženo gori skriči:

— Gospodne moj, Bóg moj! Hválo ti dam. Mati moja je istino mela.

## Dosta prebiválišć, ali samo edne dveri.

Ednók je ednen preveč čedno záčo gñčati i erčé: „Vidite, eti stojí vu Sv. Pismi napisano: „Vu mojega Očé hiši vnôga prebiválišća jestejo,“ záto jas právim za spoj stálno, ka je tñdi za méne edno goriobdržáno. Bóg má za vsakšega človeka quartir, stáliš.“

Ali na tó je od ednoga drñgoga tñdi pasajóči odgovor zadôbo, šteri njemi je zastavo njegovo modrijo i té odgovor se gláso: „Istina, Bóg má preveč dosta prebiválišć vu neběsaj, ali vu té prebiválišća samo edne dveri jestejo i od té dvěr erčé Kristuš: „dveri so vóske“ i drgôč pá veli: „Nišće ne pride k Oči nego samo po meni.“

## Biblijske vöre.

Vsem v Ljubljani i v njěnoj okolici bivajóčim slovenskim evangeličancem naznánjam, ka držim pri meni, v Moste pri Ljubljani, Prešnerova ulica 26/I. rědno vsako nedelo ob štrtoj vñri popoldne, slovenske biblijske vöre. (Bibelstunden) Srčno ste pozváni vsi!

KOROŠEC VEKOSLAV,  
evang. misijonar.